

бовта като трансцендентност (неверието в любовта). Това напрежение се изразява по три основни начина:

а) чрез присъствието на неразрешимата опозиция духовно-плътско (актуализирана, разбира се в различни оценъчни посоки, както в "Две хубави очи", така и в "Чудовище"; б) чрез мотива за неосъществимостта, недостижимостта на любовта; (в контекста на различни поетики е вплетен както във "Вълшебница", така и в "На Лора"); в) чрез идеята за любовта-смърт (вярата в смъртта по същество не е религиозна вяра, т. е. изобщо не е вяра в истинския смисъл на думата - тя е хипертрофия на вяра); антиподни интерпретации на тази идея (и в поетико-логически, и в аксиологически аспект са например "Обичам те" и "Без път").

В текстове като "Благовещение", "Ела", "Ще бъдеш в бяло" религиозната (като принцип на светоусещане) нагласа на лирическия Аз определено доминира. Тя обаче изцяло всепрониква текстовете само на "Възход" и "Да славим пролетта" (за условното причисляване на тези стихотворения към любовната поезия на твореца вече стана дума).

Двойственото отношение към любовта, сплитането и противопоставянето ВЯРА - БЕЗВЕРИЕ В ЛЮБОВТА, едновременно експлицитно и имплицитно, на между и вътрешнотекстово равнище всепрониква и лирическия свят на Яворов. То има своята най-далечна аксиологическа типология в "Пирът" на Платон, в концепцията за демоничната, получовешка и полубожествена природа на Ерос, който според древногръцкия мислител не е "нито безсмъртен, нито смъртен", "нито беден, нито богат", но чиято цел е "създаването и раждането в красота"¹⁸.

Митологическо и философско съдържание са тясно свързани в текстовете на Платон и на тази тяхна специфика съответства най-общо (и същевременно същностно) природата на Яворовата лирика, постоянно актуализираща диалога между философска мисловност и религиозно съзнание. Специално в любовната поезия на твореца диалогът обикновено е между домогването до религиозно изживяване на любовта и съзнанието за непостижимостта на това домогване.

У Яворов религиозното изживяване на Любовта е разколебано от субективно-опитното отношение към нея, което в дълбинната си психическа основа е рационалистично. Направените наблюдения